

Jagersbloed

Jérémy Henry

Andere verhalen uit de Kristalzee:

De Zeis van Alak

Ook verschenen:

Novus gif

Auteur: Jérémy Henry

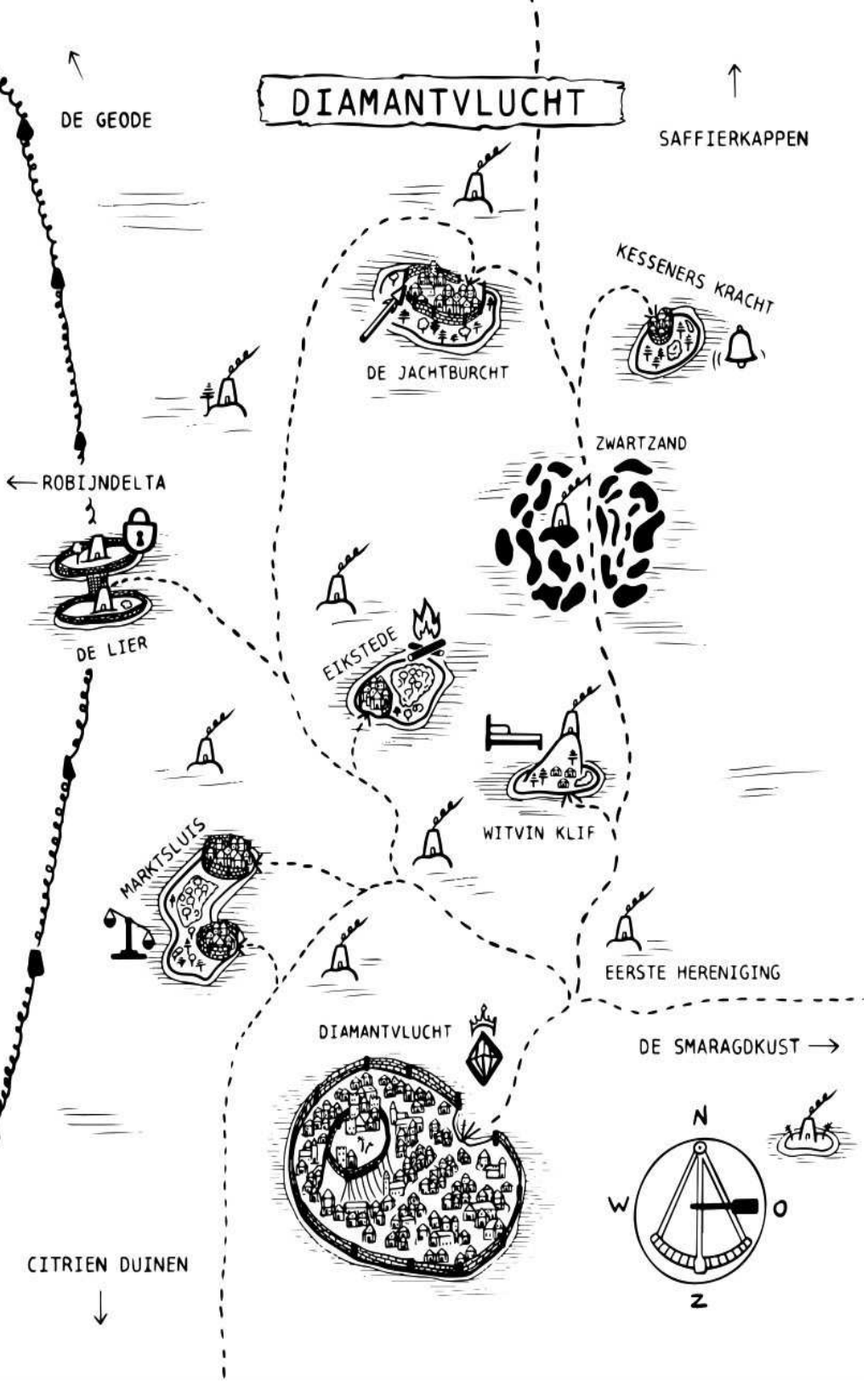
ISBN: 9789403755175

Illustraties binnenwerk: Hannah Bresser

Omslagontwerp: Jérémy Henry

Uitgeverij: Bookmundo

©Jérémy Henry

DIAMANTVLUCHT

DE GEODE

SAFFIERKAPPEN

DE JACHTBURCHT

KESSENNERS KRACHT

ZWARTZAND

EIKSTEDE

WITVIN KLIF

EERSTE HERENIGING

DIAMANTVLUCHT

DE SMARAGDKUST →

CITRIEN DUINEN

← ROBIJNDELTA

DE LIER

MARKTSLUIS

*Iedere persoon die we tegenkomen, of ze nou voor minuten,
weken of jaren in ons leven zijn, heeft invloed op ons. En wij op
hen.*

-De archivaris

Hoofdstuk 1

‘Kom op, ik weet dat je er bent.’ Ilsa moest een been naar achteren zetten om niet overboord te vallen toen de roeiboot heftig heen en weer bewoog. Ze klemde haar tanden op elkaar terwijl ze de speer stevig vastgreep. Haar ogen speurden het kristalheldere water af, waarin iedere golf op een beweging van haar prooi leek. Op open zee waren de schuimende golven zo hoog dat ze bijna van de boot afgeworpen werd. Ze grijnsde knarsetandend toen een tiental meters van haar vandaan een grijze vin het oppervlak doorkliefde.

‘Kijk eens aan, daar ben je.’ Ze wist zeker dat ze zichzelf wel kon redden in het lauwarme water, maar dit waren geen normale omstandigheden. Als ze haar evenwicht verloor zou het niet lang duren voordat het dier haar de diepte zou sleuren. Ze spitste haar oren om tussen het geruis van het zeewater door enig teken van de juweelvin op te pikken. Met een hand veegde ze het zweet van haar voorhoofd, waarna de druppels in de eindeloze oceaan verdwenen.

Rechts van haar spoot een lading water omhoog en Ilsa kon zweren dat een klein, maar diepgroen oog haar venijnig aankeek. De kop van de juweelvin verdween onder water, waarna een harde slag met de gespierde staart volgde. Ilsa draaide de speer rond in haar hand, zodat ze het wapen bovenhands vast kon pakken. Met haar vrije hand zwaaide ze boven het water, waardoor een paar druppels bloed al snel het zeewater in vielen. De rode kleur was al snel verdwenen, waarna Ilsa geniepig in zichzelf lachte. ‘Kom op, ik weet dat je me ruikt...’

Snel bond ze het verbandje weer om haar vinger. Het was geen goede gewoonte om een juweelvin te lokken met haar eigen bloed, maar zo ging het vele malen sneller dan wachten tot het beest uit zichzelf naar de oppervlakte kwam. Ze ging een tikkeltje schuin staan, waardoor ze een blik in het water kon werpen. De zee was zo helder dat ze tientallen meters de

diepte in kon kijken, waar ze een schim van het dier voorbij zag schieten. Ilsa wist dat het roofdier zich opmaakte voor een aanval, maar om een kans te krijgen het dier te raken moest ze zich blootstellen aan de vlijmscherpe rijen tanden. Snel greep ze zich aan de reling van de roeiboot vast toen een harde klap haar vaartuig flink heen en weer deed schommelen. De juweelvin was met al zijn kracht tegen de bodem van haar boot gezwommen in een poging zijn prooi het water in te krijgen, een tactiek waar Ilsa respect voor had. Geconcentreerd keek ze de diepte in, waar de schim nog net zichtbaar stillag, zijn staart afwachtend heen en weer zwiepend. Een tiental seconden keek Ilsa naar het dier, gefascineerd door de glinstering van de pulserende, roze gekleurde rugvinnen. Even sloot ze haar ogen. Ze wist dat ze anders door het dier in trance zou worden gebracht, wat haar kwetsbaar maakte voor aanvallen. De juweelvin had daar duidelijk ook op gerekend, want toen ze haar ogen weer opende zag ze dat het dier ineens met snelle slagen naar voren schoot.

Ilsa zette zich schrap om niet instinctief achteruit te springen, het beest moest denken dat het de overhand had. Pas toen het wateroppervlak explodeerde sprong ze naar achteren, terwijl ze de speer met al haar kracht naar beneden stak. De juweelvin vloog twee meter de lucht in, zijn open bek op Ilsa's ontblote nek gericht. Ilsa keek recht in de muil van het beest, waar drie rijen vlijmscherpe, driehoekige tanden klaarstonden om in haar vlees te snijden. Op dat moment raakte de speer zijn doel en Ilsa zette extra kracht bij om het beest aan de kant te duwen, waardoor de bek haar op een haar na miste. De speer schoot echter los, waardoor het dier met een luide plons weer in het water verdween.

Snel controleerde Ilsa zichzelf op wonden en ze trok een grimas toen ze een snee in haar rechteronderarm ontdekte, waar een van de tanden langs was geschaafd. Een spoor roodgekleurd water kwam in een cirkel rond haar boot aan het wateroppervlak, wat Ilsa ondanks haar verwonding een

glimlach bezorgde. Ze had verwacht dat de juweelvin zou vluchten nu hij gewond was geraakt, maar het dier had haar bloed geproefd en zou gegarandeerd nog een aanval proberen. Ze keek naar de punt van haar speer, die glinsterde in het licht van de middagzon. Deze keer zou ze de genadeslag geven.

Achter haar begon het water weer te golven en met haar ogen volgde ze het bloederige spoor, haar wapen weer in de aanslag. Het dier was wanhopig en zou alles geven wat het in zich had, en Ilsa wist maar al te goed dat een in het nauw gedreven dier een van de meest gevaarlijke was. Plotseling was het stil, de rode cirkel in het water vervaagde. Rond haar boot bleef alleen nog een vage rode vlek over, waardoor ze met geen mogelijkheid de diepte in kon kijken.

Na een paar seconden dook een stuk van het beest voor haar uit het water op. Ilsa hield haar speer in de aanslag om toe te slaan, maar ontspande toen de vin weer verdween. Ze draaide zich vlug om terwijl ze haar wapen voor zich uitstak. Het roofdier was slim genoeg geweest om haar aandacht af te leiden en haar in de rug aan te vallen, maar Ilsa was sneller. Het ijzer boorde zich diep in de schedel van de juweelvin, terwijl de weerhaken deze keer voorkwamen dat het dier losschoot. De monsterlijke bek ging nog een aantal keer agressief open en dicht, waarna de groene ogen dof en levenloos voor zich uit staarden. Het lichaam ontspande zich, wat het gewicht van de bonk spieren vergrootte. Ilsa's armen begonnen te trillen en snel liet ze de speer zakken, om de juweelvin met een klap op de bodem van de roeiboot te leggen. Vermoeid ging ze zitten, terwijl ze met een hand het water van haar zij afveegde. Ze keek achterom naar het schip in de verte, dat nu langzaam haar richting in voer. 'Goed gevochten, maar ik ben beter.'

'Voorzichtig daarmee! Wat er beschadigd wordt hou ik in op jullie loon!' Ilsa keek toe hoe het lichaam van de juweelvin met een zachte bonk op het dek van de Vinnensplijter

neergelegd werd. Geïrriteerd haalde ze een hand door haar lange, bruine haren. Juweelvinnen waren tegenwoordig waardevol en ze wilde niet dat haar gevaarlijke werk voor niets was doordat haar bemanning onvoorzichtig met hun vangst omging.

Ze wilde al een stap naar voren zetten om te helpen, maar werd tegengehouden toen ze een gespierde hand op haar schouder voelde. 'Ze weten wel wat ze doen, zullen we anders eerst eens naar die wond van je kijken?'

Ilsa keerde haar priemende, diepbruine ogen op de eigenaresse van de hand. Haar gezicht ontspande zich toen ze de kleine vrouw herkende, wier blauwe ogen een bezorgde blik uitstraalden. Nonchalant gebaarde Ilsa naar de snee op haar onderarm. 'Ach Niv, het is maar een schrammetje, niks ernstigs.'

Niv sloeg demonstratief haar armen over elkaar, waardoor de leren beschermers op haar polsen heen en weer schoven. 'Het is misschien niet diep nee, maar wie weet wat voor infecties zo'n tand kan veroorzaken. Kom op, we hebben ergens nog wel wat rum liggen om het te ontsmetten.'

Ilsa rolde met haar ogen, ze wist dat haar stuurvrouw geen tegenspraak zou dulden. 'Je weet dat ik zelf ook wel mijn wonden kan verzorgen, toch?'

Niv pakte haar bij haar arm om haar richting de kajuit te begeleiden. 'Tuurlijk kan je dat, het probleem is alleen dat je het nooit doet. Vort, naar binnen nu, voordat je nog een zonnesteek krijgt.'

Nog even keek Ilsa om naar het lijk van het dier, waarvan de ogen haar nog steeds glazig aan leken te kijken. Daarna liep ze de open deur in, waar ze een paar seconden moest wachten voordat haar ogen aan de plotselinge duisternis gewend waren. De ruimte werd slechts belicht door zonlicht, dat door een klein raampje op de achtersteven een doffe gloed aan de kamer gaf. Een simpele hangmat hing in de linkerhoek van de kajuit, waardoor het ding zo min mogelijk ruimte in beslag nam. Tegen de muur ernaast stond een groot rek, waar

verschillende scherpe speren rustig wachtten om gebruikt te worden. Terwijl ze naar binnen liepen liet Ilsa haar hand over de vele gedroogde huiden glijden, die aan een breed, houten rek hingen aan de rechterzijde van de kamer.

Voor haar rommelde Niv wat in de lade van een kleine werkbank die tegen het raam aan stond, om daar vervolgens een fles rum en een schone doek uit tevoorschijn te halen. Ze schoof de kruk bij het werkblad vandaan, waar Ilsa zonder morren op ging zitten. Met een dierlijk gegrom klemde ze haar kaken op elkaar toen de alcohol over de wond heen stroomde. Om haar aandacht van de pijn af te leiden keerde Ilsa haar blik naar het plafond boven haar, waar de grote schedel van een juweelvin zo hing dat het leek alsof ze ieder moment verslonden kon worden. Ze voelde hoe de steek in haar schouder langzaam minder werd en haalde opgelucht adem toen Niv de schone doek om de snee heen bond.

Goedkeurend knikkend keek Ilsa haar vriendin aan. 'Is het nou goed?'

Niv haalde slechts haar schouders op. 'Dat zal wel moeten, ik denk namelijk niet dat ik je langer op die kruk kan houden.'

Ter bevestiging stond Ilsa op, terwijl ze de vrouw een schouderklopje gaf. 'Toch bedankt Niv, maar ik kan niet lang stil blijven zitten. Die juweelvin ontleedt zichzelf niet en het schip moet nog nagekeken worden voordat we weer vertrekken.' Ze hoorde hoe Niv achter haar een diepe zucht slaakte terwijl ze de kajuit weer uitliep. Zelf glimlachte ze echter, het werk van een kapitein was nooit voorbij, iets wat ze zelf heerlijk vond.

Nu ze naar buiten liep werd ze echter weer herinnerd aan de brandende zon, die in de tropische wateren constant op haar huid brandde. Ze bond een beige lap stof stevig om haar hoofd, in een poging zichzelf tegen de ergste stralen van het middaguur te beschermen, waarna ze met ferme passen over het dek liep. De Vinnenspijter was slechts een kleine schoener, waarvan de twee masten zo dicht tegen elkaar stonden dat de zeilen elkaar bijna raakten als de wind van de

juiste kant kwam. Het dek was ondertussen leeg, de rest van haar bemanning was vast bezig om in het ruim het beste vlees van de juweelvin te snijden. Ilsa vond het allemaal wel goed, het gaf haar immers een moment om tot rust te komen na de jacht. Ze liet haar hand langs de gladde, houten reling glijden terwijl ze richting de boeg liep. Op het midden van het dek zag ze de doek nog liggen waar het beest eerst gelegen had. Bloed van het dier was in de stof getrokken, waardoor die een dieprode kleur had gekregen. Niet dat Ilsa dat erg vond, zo voorkwam ze tenminste dat haar dek vol rode vlekken kwam te zitten. Ze zouden het later nog wel opruimen en in een overgebleven ton opbergen, tot ze een plek vonden waar ze het ding eens goed konden wassen.

Ze trok een paar keer flink aan de touwen van de kleine kraan, die aan de stuurboordzijde van het schip stond. Met een handslinger konden ze het enkele stuk touw bedienen, dat zich om een tandwiel heen wikkelde. Een zwaar, ijzeren balkje kwam met iedere slag tussen het tandwiel terecht, waardoor het touw niet terug kon slippen als ze zware vracht aan boord hesen. Het net aan het uiteinde zorgde er al jaren voor dat Ilsa zonder al te veel moeite haar gevangen prooien aan boord kon hijsen, daarom liet ze de constructie ook iedere dag controleren en de touwen invetten. Zonder het geheel zou hun werk immers langer duren dan nodig, waarmee hun winst ook zou dalen. Tevreden gaf ze met haar platte hand een klopje op het hout. 'Wat moeten we toch zonder je.'

Ze liep richting de boeg, waar ze net in de schaduw van de voorste mast kon staan. Haar ogen volgden de golven, die op de boeg uiteenspatten en haar gezicht een klein beetje verkoeling gaven. Ze boog voorover om aan een gerafeld stukje hout te pulken, dat op de kop van het uit eikenhout gesneden boegbeeld zat. De houten haai had zijn vinnen opgevouwen, waardoor de buik van het dier zichtbaar was. Geïrriteerd trok Ilsa het loszittende hout los, wat een lelijk gat in de kop van de haai achterliet. Wat afwezig draaide ze het hout rond in haar hand, terwijl ze onbewust naar haar door

wolvenhuid bedekte schouder greep. 'Jij en ik beiden.' Met een flinke worp gooide ze het stuk hout van boord, dat na een meter of acht met een kleine plons in het water terechtkwam. Snel draaide ze zich om. Hoe sneller ze haar rondje af zou maken, hoe sneller ze weer konden vertrekken.

Langs de andere zijde van het schip liep ze weer terug, waarbij ze stuk voor stuk de grote kruisbogen bekeek, die op de plek stonden waar op een normaal schip de kanonnen zouden staan. De vier kruisbogen, twee aan elke zijde van de Vinnensplijter, waren uitgerust met grote harpoenen, waarvan de scherpe weerhaken zo de hand van een onvoorzichtig bemanningslid konden openhalen.

Naast iedere kruisboog lag een stapel touw, dat aan de achterkant van de harpoenen vast kon worden gemaakt. Hierdoor konden de harpoen weer terug aan boord worden gehaald door middel van een slinger, die aan de zijkant van iedere kruisboog zat. Ze liet één hand over de touwen glijden om te voelen of die goed ingevet waren. De kruisbogen konden hun lading tot wel honderd meter ver schieten als de wind meezat en het zou zonde zijn een harpoen kwijt te raken omdat het touw brak. Ilsa hoopte dat ze snel weer een grotere prooi zouden tegenkomen. Juweelvinnen waren leuk, maar gigantische harpoenen zouden de waardevolle vinnen te veel beschadigen, waardoor de waarde verminderde. In plaats daarvan werd ze gedwongen om de dieren op de ouderwetse manier te vangen, met een speer in haar hand en een hele hoop moed. Niet dat dat een probleem was, ze had het immers al jaren op die manier gedaan, nog voordat ze een eigen schip had.

Na nog een laatste blik op de wapens te hebben geworpen liep ze een kleine trap op, die naar het roer leidde waar Niv leunend tegen de reling stond te wachten. Ze zei niks toen Ilsa haar straal voorbijliep, om via de achterstevan naar beneden te kijken of de roeiboot nog steeds goed aan de twee kranen vasthing.

'Dus, is alles naar wens, Ilsa?'

Ilsa draaide zich om, haar lippen goedkeurend krullend. 'Voor de volgende jacht lijkt alles goed.' Ze gebaarde naar de boeg. 'Qua imperfecties moet het boegbeeld gerepareerd worden, een stuk hout op de kop heeft losgelaten.' Ze gebaarde dat Niv het roer moest nemen terwijl ze zelf met een hand ongeduldig op het hout begon te tikken.

Niv merkte het geluid al snel op en draaide haar hoofd om, waar weinig van zichtbaar was door de rode hoofdband die ze droeg tegen de stekende zon. 'Zal ik naar de dichtstbijzijnde haven varen? Die boerendorpen hier hebben altijd wel een houtbewerker.'

Ilsa schudde echter haar hoofd. 'Dat is niet nodig Niv, het is maar een boegbeeld. Zet maar gewoon koers richting Diamantvlucht, daar regelen we het wel.'

Bedenklijk keek Niv haar aan. 'En waarom gaan we precies naar de dichtstbevolkte stad van het hele continent? Ik dacht dat je niet van de drukte hield?'

Ilsa zuchtte terwijl ze haar ogen ten hemel sloeg. 'Daar heb je helemaal gelijk in, Niv, maar ze betalen er goed voor juweelvinnen.' Ze graaide wat in de binnenzak van haar broek, waar ze een klein, koperen muntje uit haalde. 'Bovendien, het gebeurt niet vaak dat je door Magnus Koperwiel zelf uitgenodigd wordt.'

Hoofdstuk 2

De eerste zonnestralen verschenen al over de horizon toen Ilsa dankbaar het roer uit handen gaf. De afgelopen uren had ze genoten in de stilte van de nacht, die alleen werd verbroken door het zachte geruis van de golven. Het deed haar goed om het schip eens in de zoveel tijd voor zich alleen te hebben, al was dat wel ten koste van een aantal nodige uren slaap.

‘Heb je hier de hele nacht gestaan? Had me gewekt, dan had ik je afgelost.’

Ilsa voelde de wallen onder haar ogen toen Niv haar met een zacht duwtje van het roer scheidde. ‘Het maakt niet uit, ik heb de hele dag de tijd om bij te slapen.’

Niv tikte een paar keer op het kleine kompas, dat naast het stuurwiel op de reling bevestigd was. ‘Deze koers houden we aan?’

Vermoeid knikte Ilsa, ze moest vechten om haar ogen open te houden. ‘We zijn er nog niet hoor, met deze snelheid doen we er wel een dag of drie over om Diamantvlucht te bereiken.

Maar ja, deze koers stuurt ons praktisch recht op de haven af.’

Met haar hand maakte Niv een wuivend gebaar, alsof ze duidelijk wilde maken dat het wel goedkwam.

Ilsa aarzelde niet langer en begaf zich naar haar kajuit. Een van de andere bemanningsleden zou ze de Vinnenspijter nooit toevertrouwen, maar Niv kende ze al jaren. Al op hun eerste hazenjacht hadden de twee het direct met elkaar kunnen vinden. En nu, twintig jaar later, had Ilsa niemand liever als stuurvrouw aan haar zijde. Met die gedachte in haar hoofd ging ze in de hangmat liggen, waarna ze binnen een paar tellen het bewustzijn verloor.

Het was halverwege de middag toen het gestommel uit het ruim Ilsa’s slaap verstoorde. Met een houten kop probeerde ze rechtop in de hangmat te gaan zitten, maar door de deining

van het schip verloor ze bijna haar evenwicht. Behendig wist ze haar voeten nog op de grond te zetten, wat voorkwam dat ze met een harde klap op de vloer zou vallen. Hijgend keek ze wat verdwaasd om zich heen, waarna ze haar geheven armen ontspannen naast haar lijf liet hangen.

‘Nou, dat is een manier om wakker te worden.’ Ze was het slaapzand nog uit haar ogen aan het wrijven toen ze richting de smalle, staande spiegel liep, die tussen de droogrekken stond. Wakker geschud door de plotselinge actie pakte ze de wolvenhuid, die ze voorzichtig om haar gewonde onderarm heensloeg. Ze controleerde of het verband nog goed zat, ze zat immers niet te wachten op bloedvlekken in haar kleding. Haar blik wendde ze echter snel af van de spiegel toen ze per ongeluk naar haar ontblote linkerschouder keek. Ze had slechts een glimp opgevangen van de gekartelde lijnen die de schouder en een deel van haar borst bedekte, maar zelfs die ene seconde was genoeg geweest om haar humeur te verpesten. Snel bedekte ze het litteken met de wolvenhuid, waarna ze haar rug rechtte. Ze keek haar reflectie in de ogen en schudde de pijnlijke herinnering van zich af. ‘Kom op, een nieuwe dag wacht.’

Met geheven hoofd liep ze het dek op, al was er niemand anders te zien behalve Niv, die nog altijd nonchalant achter het roer stond.

‘Zo, eindelijk uitgeslapen?’ zei ze met een geniepig lachje op haar gezicht.

Met de palm van haar hand wreef Ilsa een tikkeltje geïrriteerd over haar voorhoofd. ‘Heb het er maar niet over, veel slaap zal ik toch niet krijgen met deze hitte.’ Ze schudde de laatste beetjes slaap uit haar hoofd, waarna ze haar blik naar het dek onder haar richtte, waar het gestommel nog steeds te horen was. ‘Heb je de rest weggejaagd of zo?’

Niv haalde wat onverschillig haar schouders op. ‘Ze konden niet wachten om met die juweelvin te beginnen. Als je het mij vraagt verveelden ze zich.’

Ilsa snoof luid ten teken dat ze het niet met de uitspraak eens was. 'Verveling? Er is anders genoeg te doen aan boord.' Met ferme passen liep ze naar de kleine trap, die vlak achter de eerste mast gelegen was.

Soepel meebewegend met de deining liep ze de houten treden af het ruim in, waar het doffe geluid van stemmen steeds duidelijker werd. Ze liep langs een viertal hangmatten, die zachtjes krakend heen en weer bewogen. Een klein deurtje scheidde het krappe slaapvertrek van de rest van het ruim, waar het echte werk na de jacht plaatsvond. Ilsa bereidde zich voor op de bloedgeur, die als een hamer op haar neus zou inslaan zodra ze de deur opende. Ze deed dit werk al jaren, maar aan de lucht van een opengesneden dier zou ze nooit echt kunnen wennen. Desalniettemin gooide ze de deur vol overtuiging open, waarna ze niet probeerde te letten op de lichte ijzersmaak die zich met iedere ademteug door haar mond verspreidde.

'Ik zeg het je, als je zo doorgaat maak je het vlees kapot. Hoe kan ik ooit iets verkopen als jij dat beest continu bont en blauw blijft slaan?' Twee bemanningsleden stonden met hun rug naar Ilsa toe, druk in discussie terwijl ze over het lijk van de juweelvin gebogen waren, die op een slagersbank voor hen lag. Ilsa leunde wat nonchalant tegen de deur aan, geamuseerd luisterend naar het gekibbel tussen de twee. Een lange vrouw beantwoordde de vraag van de kleine, kale man. 'Kom op, Cas, je weet dat die vinnen meer waard zijn dan de rest van het vlees. Ontspan een beetje en laat mij mijn werk doen.'

De korte man draaide zich half om en maakte zijn schouders breed, waardoor zijn bierbuikje onder zijn iets te krappe shirt vandaan kwam. 'Jouw werk kan anders wel wachten. Die glinstervinnen van je bederven niet, vlees wel degelijk. Je wacht maar tot ik klaar ben.'

De vrouw legde met een klap een groot, gekarteld mes op tafel, waardoor de vele spieren op haar armen zichtbaar werden. 'Cas, er is werkelijk geen verschil tussen ons werk. We

snijden beiden dode beesten open, dus we kunnen net zo goed ieders tijd besparen en tegelijkertijd aan de slag gaan.’ Resoluut sloeg Cas zijn armen over elkaar heen, één wenkbrauw geïrriteerd opgetrokken. ‘Excuseer? Hetzelfde werk? Het bereiden van een juweelvin is anders een kunst, iets wat jij duidelijk niet kan waarderen. Jij zou met dat slagersmes van je niet eens het verschil weten tussen de maag en de lever.’

Ilsa besloot dat ze genoeg gehoord had en zette al zuchtend een stap naar voren. Er moest worden ingegrepen voordat de discussie uit de hand zou lopen. ‘Nou, ik weet zeker dat jij niet zoals Gida kledij en sieraden kan maken van een paar botten, tanden en vinnen.’

Het tweetal draaide zich abrupt om, duidelijk verrast door de plotselinge komst van hun kapitein. Cas’ blik veranderde in één klap van geïrriteerd naar bezorgd toen hij zijn overste voor zich zag.

‘Ilsa, ik dacht dat je aan het uitrusten was?’

Ilsa gebaarde naar de deur achter haar. ‘Dat was ik ook ja, tot jullie werk hier me ruw wakker maakte. Kan een van jullie me vertellen wat hier in vredesnaam aan de hand is?’

Met zijn kolenschoppen van handen gebaarde Cas wat moedeloos naar Gida, die enigszins verveelt het mes in haar hand liet ronddraaien. ‘Deze hier zit mij te vertellen hoe ik mijn werk moet doen. Dat kan toch niet!’

Gida haalde slechts onverschillig haar schouders op. ‘Ik stel alleen maar voor dat we sneller te werk gaan, meer niet. Als ik de vinnen nu verwijder kan ik ze nog verwerken voordat we in Diamantvlucht zijn.’

Ilsa zag dat Cas zijn mond opendeed om te reageren en was snel genoeg om hem voor te zijn. ‘We doen het zoals we het altijd doen. Gida, ga naar het dek, je kan vast wel iets voor Niv betekenen.’

Wat beteuterd keek Gida keek naar de overblijfselen van de juweelvin, waarna ze zich omdraaide en met een zo te zien verpest humeur door de deur de ruimte uit liep.

Even wachtte Ilsa nog tot het geluid van voetstappen verdwenen was, om zich vervolgens tot Cas te richten. 'Lukt het je vandaag nog om het vlees te verwerken? Gida heeft wel een punt, als we in Diamantvlucht nog wat vinnen kunnen verkopen geeft dat ons een mooie winst, die rijkelui betalen immers goed voor sieraden van dode dieren.'

Al lachend gaf Cas het lijk een klap op zijn rug, waardoor de vinnen van het dier wat slapjes heen en weer bewogen. 'Die juweelvin zit vanavond nog in stukjes in het zout.' Hij keek haar recht aan. 'Als ik verder niet gestoord word.'

Ilsa knikte goedkeurend, waarna ook zij zich terug naar de slaapvertrekken begaf. Ze begreep de stille hint van de man en wist wel beter dan langer in de keuken te blijven. Ze was wel misschien de kapitein van het schip, maar in de keuken was Cas nog altijd de baas. Boven zich hoorde ze Gida druk over het dek heen en weer lopen. De vrouw was natuurlijk twee keer zo hard als normaal aan het werk gegaan nadat haar kapitein haar had aangesproken, iets wat Ilsa helemaal niet erg vond.

Ze liep de trap voorbij, om door een kleine opening te verdwijnen die naar een achterkamer leidde. Zoals ze verwacht had vond ze daar het laatste lid van haar bemanning. De lange, tengere man stond met een kladblokje in zijn hand druk in het rond te kijken naar de opgestapelde tonnen die de ruimte vulden. Zijn witte krulhaar weerkaatste het licht van de lantaarn die naast hem op de vloer stond, waardoor het bijna op een stel wilde vlammen leek.

Ilsa klopte op het hout van de muur naast haar, waarna de man opkeek van zijn werk. 'Ilsa? Ik had jou nog niet uit bed verwacht, je weet toch wel hoe belangrijk rust is?'

Iets wat geïrriteerd wuifde Ilsa zijn zorgen weg. 'Ja ja, Tark, ik weet het, ik heb chronisch slaapttekort. Maar daar kan je Cas en Gida voor bedanken.'

Tark liet het kladblok langs zijn lijf hangen, terwijl hij met een teleurgestelde blik zijn schouders ophaalde. 'Waren ze weer aan het kabbelen? We zitten al jaren op hetzelfde schip, maar

ik heb nog altijd het idee dat die twee nooit volwassen zullen worden.'

Ilsa trommelde met haar vingers op de dichtstbijzijnde ton. 'Vertel mij wat, ik heb soms het idee dat ik twee vechtende katten uit elkaar aan het houden ben.' Ze lachte om haar eigen grap, terwijl ze hoofdschuddend naar het kladblok wees. 'En, hoe staan we ervoor?'

Tarks schouders ontspanden zich, opgelucht dat zijn baas in een goede bui bleek te zijn. Hij liet een klein potlood, dat hij achter zijn oor vandaan had gehaald, speels in zijn hand ronddraaien. 'Acht vaten vlees, dat is niet mis. Juweelvinnen leveren heel wat op tegenwoordig, zeker in Diamantvlucht waar die rijken toch nooit van het eiland afkomen.' Hij keek op van het vel papier, om Ilsa vervolgens bedenkelijk aan te kijken. 'Ik neem aan dat we één vat zelf willen bewaren? Als we de minst waardevolle stukken vlees hier houden draaien we zo min mogelijk verlies.' Hij likte verlekkerd aan zijn lippen. 'Plus, juweelvin is niet mis, Cas kan er vast wel wat lekkers van maken als we verse groentes inkopen in Diamantvlucht.'

Ilsa knikte, overgehaald door de aanlokkelijke gedachte van een goed gevuld bord. 'Goed, we zullen de vaten morgen wel doorspitten. We hebben toch genoeg tijd te doden.'

Tark knikte, terwijl hij snel een paar notities op het kladblokje maakte. Ilsa zag hoe zijn mond stilletjes open en dicht ging en wist wel beter dan hem te onderbreken. De man was misschien niet de beste jager, maar hij kon als geen ander met getallen omgaan. 'Oké, dus dan hebben we nog wat hertenhuiden over van onze vorige trip, die zullen in dit gebied niet veel opleveren. Ik stel voor dat we ze bewaren totdat we weer verder naar het noorden trekken.' Even keek hij Ilsa afwachtend aan, die slechts bevestigend knikte. Hij tikte met het potlood op een punt op de lijst dat hij omcirkeld had. 'De vinnen van die juweelvin raken we wel kwijt. Het verbaast me hoeveel mensen willen neertellen voor iets wat niet eens genoeg licht geeft om een halve meter voor je te kunnen zien.'

Een geniepige glimlach verscheen op Ilsa's gezicht. 'Mensen betalen verrassend genoeg best veel voor die glimmende ondingen, zeker in de hoofdstad.'

Tark rolde met zijn ogen toen hij de laatste notities maakte. 'Die mensen in Diamantvlucht hebben echt te veel geld over, volgens mij. Ach ja, voor ons betekent dat slechts goede zaken.' Hij bewoog zijn potlood naar een laatste item op het kladblok, waar hij bedenkelijk naar keek. 'Dan blijft er alleen nog wat gif van een puffervis over, weet je zeker dat we dat kwijt kunnen raken? Dat spul hou ik liever zo kort mogelijk aan boord.'

Ilsa haalde nonchalant haar schouders op. 'Ik heb mijn contacten.'

Lachend maakte Tark een aantekening. 'Natuurlijk heb je die.' Hij krulde zijn lippen en in zijn ogen zag Ilsa een zachte twinkeling, iets wat alleen maar goed nieuws kon betekenen. 'Nou, met alle standaardinkopen en reparaties ervan afgetrokken, komen we uit op een winst van zo'n 2800 zilverstukken. Niet slecht, rekening houdend met het feit dat we niet heel bekend zijn met deze wateren.'

Ilsa gaf de man een schouderklopje, waarna ze naar het kladblok wees. 'O ja, haal er maar meteen een stuk of vijftig vanaf. Het boegbeeld is beschadigd en ik heb geen zin om met een kras op mijn schip rond te varen.'

Al glimlachend schudde Tark zijn hoofd terwijl hij het getal opschreef. 'Er is altijd wel iets, toch?'

Ilsa was alweer naar de deuropening gelopen, maar bleef nog even aan de deurpost hangen. 'Dat had je wel kunnen weten toen je hier aan boord kwam.'

Tark snoof geamuseerd. 'Waarom denk je dat ik deze baan aannam? Je moet iemand hebben om de kas gevuld te houden.' Al snel was hij weer verzonken in de volgende pagina van zijn kladblok, waarna Ilsa maar besloot hem alleen te laten. Blij dat ze de bemanning gecontroleerd had begaf ze zich weer naar het dek, waar ze zich al snel naast Niv begaf.

‘Nou, ik zie dat je die twee weer stil hebt kunnen krijgen. Ik weet niet wat je hebt gezegd, maar ik heb Gida in geen dagen zo hard zien werken.’ De stuurvrouw knikte naar de stuurboordzijde van het dek, waar Gida druk bezig was de touwen van de kraan in te vetten.

Ilsa leunde ontspannen tegen de reling van de achtersteven. ‘En dat is maar goed ook, ik zou geen goede kapitein zijn als ik alles zelf zou moeten doen.’

Ze bleven even stil om te genieten van de rust, tot Ilsa in de binnenzak van haar leren vest begon te frommelen. Al snel haalde ze de kleine, koperen munt tevoorschijn, waarop met uiterste precisie een sextant gegraveerd was. Het was geen doorsnee munt die naar haar opgestuurd was. Het was eerder een uitnodiging, dat had de brief met daarop de locatie, datum en tijd wel duidelijk gemaakt, ondertekend door Magnus Koperwiel zelf.

‘Enig idee wat hij van ons wil?’ zei Niv op enigszins wantrouwende toon.

Ilsa liet de munt in haar hand ronddraaien, wat het metaal liet glinsteren in het licht van de middagzon. ‘Als je het mij vraagt heeft hij mensen nodig, jagers om precies te zijn.’ Ze had het nieuws wel gehoord in meerdere havens, hoe de betere jagers in de omgeving allemaal dezelfde uitnodiging had gekregen.

‘Die uitnodiging, denk je dat het iets waard is?’

Ilsa haalde haar schouders op. ‘We zijn toch in de buurt, of niet soms? Plus, als Magnus Koperwiel hulp nodig heeft staat er gegarandeerd een mooie beloning tegenover. Het kan geen kwaad om te kijken wat hij wil.’ Ze stopte de munt weer weg. Het ding mocht ze zeker niet verliezen, de befaamde verkenner van de Kristalzee had de reputatie om heel teatraal te zijn en Ilsa verwachtte dat de munt nog een ander nut had, al kon ze nu niet bedenken wat dat kon zijn.

Nivs ogen volgden de munt toen die weer Ilsa’s broekzak in verdween, waarna ze haar blik op de horizon richtte. ‘Als ik eerlijk ben heb ik het niet zo op mysterieuze uitnodigingen.’

Ilsa haalde haar schouders op. 'Het is niet alsof die brief geen afzender had. Van iedereen in dit continent denk ik nou niet dat Magnus Koperwiel degene is die ons in een of ander donker steegje op zou staan wachten.'

Niv gooide haar handen overdreven in de lucht toen ze zich aan Ilsa's beslissing overgaf. 'Oké, jij bent de baas. Maar verwacht niet dat ik meega, ik blijf lekker ergens in een kroeg rondhangen, daar voel ik me veel meer op mijn plek.'

Hoofdstuk 3

‘Kom op, schiet een beetje op met dat touw! Als we tegen een ander schip aan botsen mag je de schade zelf betalen!’ Ilsa keek geïrriteerd toe hoe Cas van schrik het touw bijna uit zijn handen liet glijden, waardoor de Vinnensplijter meteen een meter van de kade wegdreef. De man wist het touw nog net beet te pakken voordat het in het water verdween, al trok het schip met zoveel kracht dat Cas een paar stappen richting het eind van de pier zette.

Gida, die op het dek bezig was geweest het gestreken zeil vast te maken, sprong snel van boord de kade op. Binnen een paar seconden pakte ook zij het touw vast en begon er uit alle macht aan te trekken om te voorkomen dat haar collega in het water zou belanden. Langzaam maar zeker bewoog het vaartuig terug naar de kade, waar het met een zachte bonk stil kwam te liggen. Snel knoopte Cas het touw vast aan een van de vele stenen pilaren, waarna hij opgelucht zuchtte. Lachend gaf Gida hem een klap op zijn schouder. ‘Zo, was dat genoeg actie voor vandaag, Cas?’

Gefrustreerd keek hij op. ‘Ik had het heus wel alleen gekund hoor.’

Gida haalde haar schouders op. ‘Dan laat ik je de volgende keer wel alleen, maar dan moet je niet bij mij komen klagen als je doorweekt naar de dichtstbijzijnde ladder moet zwemmen.’ Met een vragende blik draaide ze zich om naar Ilsa, die nonchalant tegen het roer aan geleund stond. ‘We liggen aangemeerd, hoor. Zal ik naar de havenmeester lopen?’ Ilsa schudde haar hoofd. ‘Dat doe ik wel. Zorg jij er maar voor dat die vinnen klaarliggen voor de verkoop, het liefst ben ik ze vandaag al kwijt.’

Gida knikte, waarna ze een klein aanloopje nam en weer aan boord sprong. Fluitend haalde ze haar mes tevoorschijn. Ze draaide het wapen speels rond in haar hand terwijl ze benedendeks verdween, klaar om weer aan het werk te gaan.

Ilsa liet haar blik over de haven van Diamantvlucht glijden. Ze was niet meer gewend aan de drukte van grote steden, na zoveel tijd op zee te hebben doorgebracht. Desalniettemin glimlachte ze in zichzelf. Het deed haar goed om weer tussen de mensen te lopen, zelfs al had ze niet veel aanspraak bij de gehaaste havenwerkers. Haar glimlach stierf echter weg toen ze het bord van de havenmeester zag, waarop de prijzen voor het aanmeren duidelijk stonden aangegeven. Het nadeel van de hoofdstad: alles was duur.

‘Ik kan niet geloven dat niemand zich hier gevangen voelt, zelf zou ik hier geen dag kunnen wonen zonder me ingesloten te voelen tussen die muren.’ Ongelovig gebaarde Niv naar witte, hoge huizen, die met hun drie etages hoog boven hen uit rezen.

Ilsa schudde schouderophalend haar hoofd. ‘Als je het stadsleven een kans zou geven weet ik zeker dat je je hier binnen een mum van tijd thuis zou voelen.’ Ze liet het kistje rondjes in haar hand draaien in een poging haar verkrampde vingers wat rust te gunnen.

Al meer dan een half uur hadden ze met hun lading door de straten van de hoofdstad gestruind, waar ze constant in verdwaalden. Iedere keer als ze een van de kleine steegjes indoken om onder de massa’s mensen uit te komen, kwamen ze altijd op de een of andere manier weer terecht op de brede hoofdstraat. Ilsa moest constant met haar ogen knijpen tegen het felle zonlicht, dat op de lichtgrijze straattegels werd weerkaatst. Onder de rijen aangeplante palmbomen stonden kleurrijke marktkraampjes in alle soorten en maten opgesteld, waarachter ijverige verkopers klaarstonden om iedere voorbijganger hun waren aan te smeren. Ilsa versnelde haar pas toen een jongeman een paar stappen van zijn vruchtenkraam in haar richting zette. Er was later nog wel tijd om inkopen te doen, maar voor nu had ze zelf genoeg te doen. De grootte van de markt was zeker een bezienswaardigheid, maar het was niet waar Ilsa naar zocht. Haar ogen gleden over

de houten richtingsborden, tot ze eindelijk vond waar ze naar zocht. 'Daar, de jagersmarkt. We zijn dichtbij.'

Niv veegde vermoeid het zweet van haar voorhoofd. 'Eindelijk zeg, ik zal blij zijn om even uit de zon te zijn.'

De twee sloegen een kleinere straat in, waar het direct een stuk rustiger werd. Na nog een minuut of vijf gelopen te hebben doemde een groot gebouw voor hen op. In tegenstelling tot de rest van de huizen in de omgeving was het rechthoekige marktgebouw gemaakt van donkergrijze stenen, die een koele schaduw over de straat wierpen. De twee liepen onder de stenen boog door, die de ingang van het gebouw vormde. Na een korte, brede gang doorgelopen te hebben, kwamen ze terecht in de rechthoekige markthal. Hoog boven hen kwam zonlicht door de glazen koepel naar binnen, wat de markt in een natuurlijk licht hulde. Binnen het gebouw was het een warboel van mensen, die met kratten en manden druk heen en weer liepen tussen de verschillende kraampjes.

Ondanks de grootte van het gebouw voelde de markt claustrofobisch aan, aangezien de houten kraampjes op sommige plekken net iets te dicht tegen elkaar aan stonden. Over een breder pad liepen de twee naar het middelpunt van de markt, waarbij Ilsa moest oppassen dat ze niet tegen andere gasten op botste. Ze liet haar ogen over de kraampjes glijden, die stuk voor stuk opvielen met hun gekleurde stoffen overkappingen. Aan de ene kant stonden hudenverkopers, die iedere voorbijganger lieten voelen aan hun waardevolle collectie. Heerlijke geuren kwamen van de andere kant, waar koks onder een grote tent vlees van allerlei diersoorten aan het braden waren. Ilsa voelde haar maag rommelen bij het aanzicht van het knisperende, lichtbruine vlees. Ze schudde echter haar hoofd, later zou ze nog tijd genoeg hebben om over het overdekte plein te struinen. Ze trok haar blik weg van het eten toen ze in het midden van de zaal kwamen, waar een kleine fontein stond. Water spoot uit de bekken van verschillende stenen beesten, waarvan de koppen in het bouwwerk uitgehouwen waren. Geïnteresseerd bekeek Ilsa de